

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

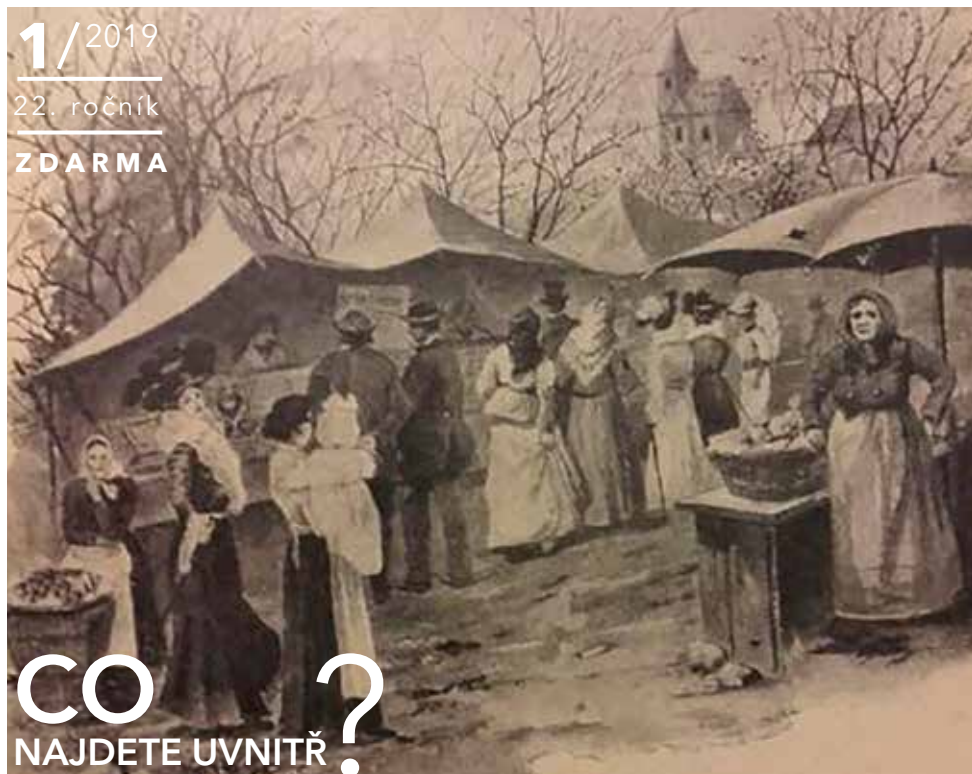

VYDÁVÁ TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA SOKOL A ZÁKLADNÍ ŠKOLA HANSPAULKA

1/2019

22. ročník

ZDARMA

CO ?
NAJDETE UVNITŘ

- Hanspaulka na wikipedii ■ Psi a lidé ■
- Vojenské ponožky ■ Dvě osobnosti Hanspaulky
- Matějská pouť ■ Ze školy a od sv. Matěje ■
- Ekodomov ■ Aktuality a Informace

Hanspaulce

První republika milá novou čtvrtí si postavila.
Jako nikde v celé Praze bylo na Hanspaulce blaze:

Chlapecká a dívčí škola všechny děti v září volá.
Sokolky a sokolové v tělocvičně cvičí nové.
Kašpárek a Kalupinka u Tyšerů zvonkem cinká.

Petrov, Kabát, Sýkora o zdraví se postará.
Zeleninu, ovoce nakoupíme u Rolce
A na špalku u Feřteka pěkná krkovička čeká.

Košských kopyt klapot zní – to jede vůz poštovní.
Každého kluka bylo snem svézt se na stupátku za vozem.
Šťastné dny a roky šťastné. Bože, jak to bylo krásné!

Anastázie Kopřivová

Vážení čtenáři,

úvodní básničku jsem použila jako inspiraci pro nápad, který nám již delší dobu leží v hlavě: zrekonstruovat starou Hanspaulku. Ne snad stavebně, ale využít paměti pamětníků a do předválečné mapy zakreslit všechny obchody, zahradnictví, řemeslnické dílny, sídlo policie, pošty, lékařů, lékárnu, restaurace, sportoviště, ... a prostě všechno, co kde bylo, včetně jmen majitelů a případných fotografií. Nebo kde žily slavné osobnosti, na které se již pozapomnělo? Takovou mapu sestavit a pak vydat v Hanspaulce.

Chcete se s námi pustit do hry na starou Hanspaulku? Nebojte se, že třeba napíšete něco, co už napsal někdo jiný. Probereme se vašimi informacemi a vzpomínkami a všechno setřídíme, případně se znovu ozveme, když si nebudeme něčím jisti. Víc hlav víc ví a pamatuje.

Své informace, vzpomínky a fotografie nám můžete posílat v elektronické podobě na adresu časopisu: casopishanspaulka@gmail.com, „papírově“ poslat nebo přinést na adresu školy či Sokola Hanspaulka, (adresy najdete v časopise na straně 23), nebo je přinést do školní knihovny ZŠ Hanspaulka. O fotografie se nemusíte bát. Hned je tam můžeme okopírovat a vy si je zase odnesete domů. Pokud máte staré fotografie Hanspaulky, o které byste se byli ochotni podělit na wikipedii, (viz článek Hanspaulka na wikipedii), můžeme je naskenovat a předat autorovi článku.

Zkusíte s námi zavzpomínat a ukázat, kolik tu žilo schopných a zajímavých lidí a jak pestrý život na Hanspaulce byl!

Vaše redakce

Dvě osobnosti Hanspaulky

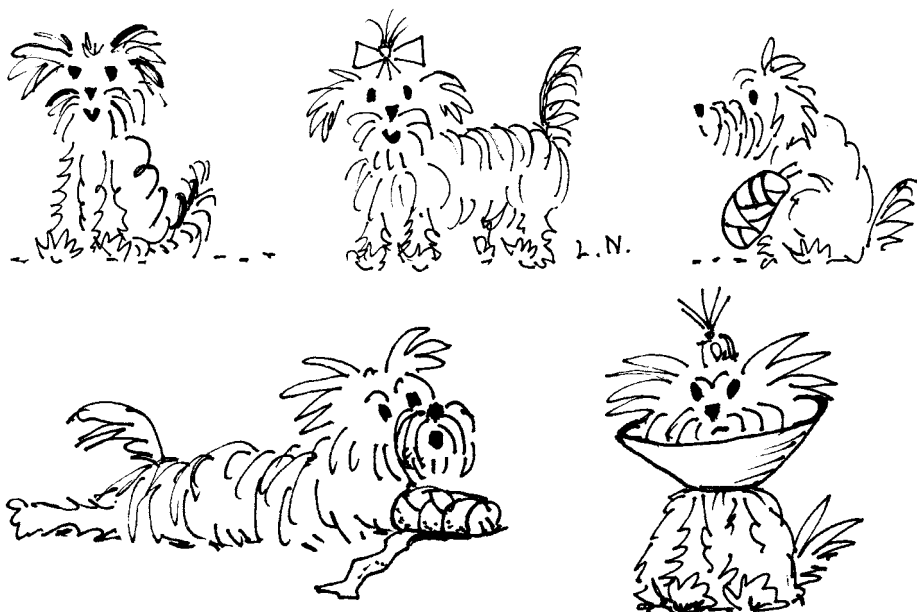
Vejdeme-li do předsínky bytu paní Jarmilky, padne nám nejdříve do očí velký sedící pes. Už, už, se s ním chceme pomazlit, když tu se majitelka zasměje: Ten je přece porcelánový, to je ozdoba předsíně! Bloudíme očima dál, až uvidíme stříhací stůl a na něm zrovna paní Jarmila dodělává pudlíka nebo maltézáčka. To je její práce. S každým pejskem, který k ní zavítá, se nejdříve pomazlí, popusinkuje. Pak už to jede, psy si obrací v rukách jako loutky, než je mazlík důkladně ostříhán, načesán a zušlechtěn. A pak ze stolu sundá nádhernou psí slečnu nebo nadýchaného psího kluka, na něž je radost pohledět. Když se svým páničkem odcházejí, rozloučí se s nimi velkou pusou jako pravá psí máma. A taková je i pro našeho Broka a Čerta.

Další osobností naší Hanspaulky je pan Anatolij, psí pan doktor. Zástupy jezevčíků, dalmatinů nebo jorkšírů chodí k němu se svými bolístkami. Obětavost

pana doktora Anatolije je fantastická. Sami jsme s přítelem zažili, že nám v noci začal krváčet z tlamičky náš Ferdík. Zavolali jsme panu doktorovi a ten o pľnoci pro psíka osobně přijel, a ještě v noci ho operoval. Každý den pak k nám chodil dávat Ferdovi antibiotika, i když určitě jiných pacientů měl víc než dost. Tady si půjčím citát pana Čapka: "Když se my lidé budeme chovat lépe k pejskům, budeme se lépe chovat i sami k sobě..." Začínám mu rozumět.

Hanspaulka, která je čtvrtí zahradní, a tedy i domovem pejsků, takové osobnosti obdivuje. Ale oba by se nad tím usmáli, mávli rukou a řekli by: To je přece samozřejmé, to je naše poslání. Děláme to přece rádi! A to je přístup, pro který nemám slov a před nímž se skláním.

Eva Pecharová

Hanspaulka na Wikipedii

Na internetu lze dnes nalézt všechny možné informace, velmi často také nepřesné a zavádějící. Zvláště pak pro lidi, kteří nemají moc zkušeností s vyhledáváním informací, bývá dost obtížné pravdu od nepravdy odlišit. Obecně řečeno, je zde každá rada drahá, ale nad každým článkem, který na síti najdeme, bychom si ale měli položit otázku: Z jakého zdroje informace pochází a zda by to nemohlo být jinak.

Jedním ze zdrojů, na který se lze celkem spolehnout, je Wikipedie, která právě oslavila svou dospělost – v lednu jí bylo 18 let (její česká verze toto výročí oslaví za rok v květnu). Její vznik byl určitým přelomem v publikování, a to pro kolektivní autorství jednotlivých článků. Texty ve Wikipedii může upravovat kdokoli, kdo má přístup k internetu, a přesto nastavený systém a pravidla zaručují, že

stránky zůstávají objektivní a bez větších chyb (i když samozřejmě to zdaleka nemusí být vždy pravda). Prakticky nepřetržitě zde totiž pracuje několik dobrovolníků, kteří kontrolují změny, které dělají jiní; navíc základním principem Wikipedie je to, že v ní nelze uplatnit své názory a vyprávění, ale ani výsledky vlastního výzkumu, a vše musí být podloženo dohledatelnými zdroji.

Aby i zde bylo možno rozlišit horší text od kvalitního, recenzenti na Wikipedii vybírají dobré články, a zvláště kvalitní označují jako nejlepší. Z celkového počtu přes 420 tisíc textů bylo v lednu 2019 na české Wikipedii dobrých téměř 550 a nejlepších 183.

A právě ve skupině dobrých článků najdeme na české Wikipedii také jeden

Usedlost Vlčovka
Převzato z Wikimedia Commons

článek, který se nás přímo týká, a to článek “Hanspaulka” (<https://cs.wikipedia.org/wiki/Hanspaulka>). Mezi články o částech Prahy se tímto oceněním honosí jako jediný.

Právě tento článek, na jehož obsahu se podílelo více kolegů wikipedistů, může sloužit jako dobré východisko i pro další stránky s informacemi o Hanspaulce. Najdeme zde samostatná hesla o kostele svatého Matěje, o osadě Baba, o některých bývalých usedlostech nebo architektonicky zajímavých vilách, o přírodních památkách či osobnostech spojených s Hanspaulkou.

Jak jsem se již zmiňoval, všechny informace, které jsou na Wikipedii, by měly být ověřitelné ze spolehlivých zdrojů, což právě v článku o Hanspaulce splněno je a náš časopis Hanspaulka je zde, kromě různých odborných publikací, vícekrát citován jako důvěryhodný zdroj.

Obrovskou výhodou encyklopedie Wikipedie je fakt, že jsou v ní informace velmi spolehlivě archivovány, a přitom je lze velmi snadno aktualizovat, pokud si někdo všimne, že je něco již zastaralé. Další, velmi zajímavou vlastností projektu Wikipedie, je archiv fotografií – Wikimedia Commons – tam lze velmi spolehlivě ukládat fotografie, o kterých předpokládáme, že by mohly být užitečné i pro ostatní, pokud nám nevadí, že dle příslušné licence pak může kdokoliv naše obrázky dále používat, ale vždy s uvedením původního autora.

Čtvrť Hanspaulka, i když ještě neoslavila v dnešní podobě ani 100 let, v sobě skrývá mnoho historických zajímavostí a pozoruhodností. Myslím si, že právě Wikipedie je ten správný prostor, kde bychom měli tyto informace nabídnout i ostatním a zachovat je i pro budoucí

generace, ať už se jedná o různé písemné informace, ale také historické fotografie, kresby a podobně. Je tak možné i třeba malým příspěvkem rozšířit okruh společných vzpomínek a dokumentovat to, co bylo a je, protože Hanspaulka žije a stále se vyvíjí. Někdy ne úplně k lepšímu, a proto by se paměť na dobu, kdy se tu (snad stále ještě) dobře žije, neměla vytratit.

Budu, jako hlavní autor wikipedického článku o Hanspaulce, velmi rád, když i další zdejší obyvatelé pomohou samotný článek Hanspaulka, či další články o Hanspaulských objektech, doplňovat a rozšiřovat. Odvážnější to mohou zkusit přímo na Wikipedii, těm méně zkušeným rád pomohu jejich informace zpracovat a na Wikipedii přidat. A určitě uvítáme, když poskytnete různé fotografie Hanspaulky, především historické, těch je na Wikipedii zatím velmi málo. A přitom je to médium pro pěstování historického povědomí jako stvořené – co myslíte, kde jinde budou dnešní mladí lidé tyto informace hledat na prvním místě?

Jiří Dlouhý (jiri.dlouhy@gmail.com)

Hendlův dvůr. Místo spojené s legendami.

Slavná vilová čtvrť Hanspaulka by ztratila mnoho ze svého lesku a génia loci, kdyby vystavila pozornosti jen svou architektonickou zástavbu z 20. – 40. let dvacátého století. Vždyť i názvy jejích neznámějších lokalit, původně zemědělských usedlostí či honosných sídel jsou přímým odkazem na jména příčinlivých, podnikavých a vynikajících jedinců: řemeslníků, spisovatelů, vědců či hospodářů minulých století. Názvy Zlatnice, Pernikárka, Kotlářka mluví samy za sebe. Další usedlosti získaly názvy podle jmen svých majitelů.

Na vinici nedaleko kostela sv. Matěje dal Jan Ondřej Fišer zbudovat usedlost nazvanou Fišerka. Zpustlou lokalitu odkoupil po válkách o dědictví rakouské lékař, spisovatel a zkušený hospodář Filip Stanislav Kodym, který zde založil experimentální zahradu. V ulici Na Kodymce ještě po něm zbyla alej borovic.

Díky zbořenině letohrádku na romantické vyvýšenině s pohledem na ohbí Vltavy, zbudované v druhé polovině 17. st. bohatým koželuhem, zná Hanspaulku většina turistů. Bohužel se zde nedozví, že letohrádek odkoupil později děkan svatovítské kapituly dějepisec Tomáš Jan Pěšina z Čechorodu. Jako i jinde na Hanspaulce zde zanechala stopy 30. letá válka a letohrádek byl pobořen.

Honosnější letohrádek v novogotickém stylu získal jméno po císařském notáři a právníku F.F. de Serpente et Bregaziis, po němž se začalo celé usedlosti říkat Hadovka (serpent-had). Majitel vybudoval u své usedlosti ještě kapli Nejsvětější Trojice se vzácnými malbami Josefa Navrátila.

Čtvrť Hanspaulka získala jméno podle inspektora arcibiskupských statků

Hanse Paula Hippmana, který si zde nechal v roce 1773 postavit, na místě staré viniční usedlosti, barokně-rocokový letní zámeček s výhledem na Prahu. Hanspaulka se stala jednou z nejvýstavnějších dějvických usedlostí, na jejichž pozemcích vyrostla později slavná vilová čtvrť.

Zdejší svažitý terén nebyl vhodný pro pěstování obilí. S prudkým rozvojem vinařství a v souvislosti s lehkým oteplením se ujalo na hanspaulských stráních pěstování vína. Téměř každá zdejší usedlost vznikla zrušením vinice a založením jiných forem hospodaření.

Stejný osud měla i usedlost Hendlův dvůr. Výpravná monografie zabývající se zejména touto usedlostí, její archeologickou minulostí a restaurátorskou činností je doprovázena velkoformátovými fotografiemi neznámějších hanspaulských staveb a rovněž dokumentuje jednotlivé fáze restaurátorské činnosti. Autoři textového doprovodu Ludmila Čumplová, Tereza Hendry a Rostislav Zeman dali publikaci punc odbornosti. Fotografie usedlosti i celé rekonstrukce vytvořil Petr Kozlík.

Rezidence Hendlův dvůr, představující architektonicky i urbanisticky významný celek, je dokladem nejstarší zástavby této části Dejvic. Základní ideou rekonstrukce a dostavby proto byla celková revitalizace původních historických objektů a citlivé dotvoření areálu v kontextu s okolní zástavbou. Původně měli developeři na zřeteli rozsáhlejší využití objektu Hendlova dvora. Počítali například s vybudováním podzemních garáží apod. Nynější estetický koncept si museli obyvatelé Hanspaulky na developerech tak trochu vyvzdorovat. Zasloužilo se o to zejména sdružení Přátelé Hendlova dvora.

V roce 1803 zakoupila Šárecký dvůr baronka Antonie Skronská z Bydžova. Někdy před rokem 1815 nechala stavení opravit a přestavět, takže dvůr získal prakticky dnešní podobu. V polovině 19. století přešel dvůr dědictvím na Antonína Hendla, po němž je dvůr pojmenován dodnes. V roce 1882 nechal Hendl nově postavit dům č.p. 152, který fungoval jako nový hostinec. Kromě hostince zde byla v pronájmu dočasně také škola a hrálo se zde i ochotnické divadlo. Okolí Hendlova dvora spolu s kostelem sv. Matěje, farou, kapličkou, hřbitovem a lesy můžeme vnímat jako duchovní lokalitu, kudy prochází lidé domů nebo si odpočinout do přírody.

Archeologové Michal Bureš a Pavel Kacl si nenechali ujít příležitost, aby podloží usedlosti důkladně neprozkoumali. Archeologickou minulost Hanspaulky měli již zmapovanou. Mohli navázat na výzkumy archeologa J. A. Jíry. Při výzkumu usedlosti Hendlův dvůr je čekalo nejedno překvapení. Z nálezů usoudili, že na místě staré usedlosti jsou pozůstatky pražského hradiště. Podobné hradiště se nachází též v Divoké Šárce.

Nejcennější nálezy, čepel bronzové dýky, zbytky kamenné sekýrky a šipek z křemene, budou uloženy ve sbírkách archeologického fondu Muzea hlavního města Prahy.

Na základě rudého zbarvení zeminy lze usuzovat, že se zde ve středověku, v období 12.–13. století, nacházely pece na výrobu železa. Na tento středověký dvůr navázal potom dvůr novověký. Historicky cenným objevem byl i unikátní renesanční dřevěný strop, který se objevil při bouracích pracích. Stáří dřeva stropu se za pomoci dendrologických metod odhaduje na léta 1745–1747, malba s ornamenty a figurálními výjevy se datuje po roce 1750.

Publikace poskytuje prostor i osobám spjatým s duchovním životem v kostele sv. Matěje, přináší interview s farářem Kocianem. Ze své lásky k Hanspaulce se zpovídá i první ministr životního prostředí profesor Bedřich Moldán.

Monografie Hendlův dvůr tak nejen fotograficky dokumentuje historicky významná místa Hanspaulky, ale mohla by posloužit i jako informace pro návštěvníky této lokality. Publikaci vydala společnost Skanska pro své potřeby a není prodejná. Lze do ní nahlédnout ve školní knihovně ZŠ Hanspaulka.

Zdeněk Jonák

Na Hanspaulce se staví a přestavuje... a někdy hodně nešťastně

Mnogo z nás, obyvatel Hanspaulky, ve svém okolí pozoruje – a více či méně pasivně snáší – různé necitlivé stavební úpravy, které se v posledních letech snad ještě množí. Jaké máme možnosti se ozvat a případně nelegálně prováděným úpravám i zabránit? Přinášíme výpověď našeho souseda pana Jaromíra Hnídky, jehož domek i život postihla agresivní přestavba v nejbližším sousedství. Jeho svědectví nevyznívá moc optimisticky, ale snad by mohlo otevřít debatu o možných řešeních této i dalších obdobných situací.

(red)

Zachraňme jedinečné architektonické dědictví Hanspaulky

Od roku 1980 bydlíme ve Fetrovské 935/22, Praha 6. V roce 1997 začali naši sousedé ve Fetrovské 936/24 provádět stavební práce, vyžadující souhlas sousedů, projektovou dokumentaci a statický výpočet. Nic z toho ale odbor výstavby ÚMČ Prahy 6 nikdy nedostal. Proto ani nemohl vydat Stavební povolení. Přesto spolujitelé domu pokračovali dál v nepovolených stavebních pracích. Současný

stav po 22 letech (!) je, že soubor nepovolených černých staveb je dokončen a užíván. Jedná se o dvoupatrovou nástavbu provedenou z příhradové ocelové konstrukce, tři průběžných balkonů začínajících těsně u našeho domu, oplocení o výšce 4 a 2,5 metru a altán postavený 20 cm od našeho pozemku.

Tímto nepovoleným zásahem stavebníci zničili jedinečný rondokubistický vzhled tohoto trojdomu. Odbor výstavby ÚMČ Prahy 6, věc od roku 1997 šetřil, šetřil, ale do dnešního dne nic nevyšetřil. Obrátili jsme se na ombudsmana JUDr. Otakara Motejla a na zástupce současné ombudsmanky JUDr. Stanislava Křečka. Ti zjistili závažná pochybení ze strany vedoucího Ing. Malotina, a to již od roku 1997! Stavební úřad nejenže nevyužil možností daných mu stavebním zákonem, dokonce ani neprosadil splnění svého vlastního rozhodnutí o uvedení stavby do původního kolaudovaného stavu z roku 1996!

Vzhledem k bezmoci docílit dodržování zákonnosti ze strany státní správy jsme se obrátili na Českou televizi, na pořad Černé ovce. Jak to vše dopadlo, si můžete přehrát z archivu ČT 1 (www.ceskatelevize.cz). Premiéra pořadu byla vysílána na ČT 1 dne 10.1.2019 od 17,40 hodin...

Osobitý půvab Hanspaulky se vytrácí

Hanspaulka má svůj jedinečný architektonický ráz díky několika faktům. Byla projektována kompletně. Podmínkou povolení staveb bylo dodržení stejné výšky domů, fasád, střech, a dokonce i oplocení. Chodníky byly mozaikové, bezúdržbové. Postupně se ale za totality tyto jedinečné chodníky (po nejrůznějších výkopech aj.) začaly překrývat asfaltem. Nyní jsou kompletně nahrazeny betonovými tvárniciemi.

Populární historik architektury Ing. arch. Zdeněk Lukeš se vyjádřil na toto téma ve zpravodajství ČT 24, odvysílaném v neděli 6.1.2019 v 16,40 hodin. V rozhovoru s redaktorem Takáčem říká, že jednoznačným viníkem černých staveb je odbor výstavby ÚMČ Prahy 6. Dále se zmiňuje o funkcionalistickém sídlišti Baba a o návrhu na jeho památkovou ochranu. (Odkaz na tento zpravodajský blok: www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10101491767-studio-ct24/219411058070106/)

Pokud budou státní správa a občané lhostejní k architektonickému dědictví naší země, nebude za pár let co obdivovat a chránit. Zatím to v tomto konkrétním případě vypadá, že porušování stavebního zákona se vyplácí. Černí stavebníci zhodnotili svou nemovitost i na úkor všech sousedů.

Tento odstrašující případ nečinnosti a neschopnosti stavebního úřadu budiž podnětem pro poslance při návrhu znění nového stavebního zákona. Jedná se především o výši sankcí za porušení zákona, jejich vymahatelnosti a v krajním případě i konfiskaci...

Jaromír Hnídek,

Fetrovská 935/22, Praha 6-Hanspaulka

Psi a lidé

Jako dítě jsem strašně ráda poslouchala babičku, jak vypráví o psech, které její rodina měla. Babička původně bydlela na Malé Straně u Čertovky a společnost jí a jejím rodičům dělal hladkosrstý foxteriér Erik. Toho nadmíru potěšilo, když se v roce 1927 přestěhovali na Hanspaulku. O něco později do rodiny přibyl ještě erdelteriér jménem Péta. Oba psi tvořili nerozlučnou dvojici, která alespoň podle babičky odpovídala tomu, co pan Čapek psal v pohádce o Foxovi, kterou vyprávěl Dášeňce. Měli prostě čerta v těle. Za obět jim padla celá řada věcí živých i neživých od kytek na zahrádce přes pocuchané kočky až po pantofle pradědečka.

Moc jsem si přála mít psa, ale v padesátých letech to nebylo příliš obvyklé. Tehdejší společnost to neschvalovala, a zvláště společenští psi, jako je mops, buldoček nebo pudl byli považováni za buržoazní přežitky. Propagováni byli pouze psi služební, a to zvláště ti, kteří měli svazarmovský výcvik. Přesto se v roce 1957 naše rodina na pořízení psa domluvila. Hledalo se to správné plemeno, a nakonec padla volba na drsnosrstého foxteriéra. Důvodů byla celá řada. Všichni jsme měli moc rádi Čapkovu Dášeňku, babička stále vzpomínala na foxteriéra Erika a můj otec byl lesní inženýr a vzhledem k tomu, že foxteriéři jsou lovecké plemeno, nikoho příliš nepřekvapilo, že si právě takového psa pořídil. Nový člen rodiny přicestoval ze Šumavy vlakem v bedýnce vystlané senem. Jmenoval se Fargo z Mevro a byl strašně vyděšený.

Jméno Fargo se nám nelíbilo a začali jsme mu říkat Argo a častěji Argoušku. Pravdou je, že se moc jako lovecký pes nepoužíval a spíše se stal průvodcem dětí. Ze všeho nejraději s námi chodil

k tenisovým kurtům v ulici Nad Šárkou. Oplocení tam tenkrát nebylo tak vysoké jako dnes a tenisové míčky přes ně často létaly až do „háječka“ za kurty. Argo byl, jako správný foxteriér, vášnivý aportér, tenisáky nadmíru miloval a přímo brilantně je v křoví a ve svahu k Šareckému údolí vyhledával. Trénující tenisté z toho moc velkou radost neměli. Tenisáky byly nedostatkovým zbožím, a pokud se někomu podařilo psovi míček sebrat, byl tak oslintaný, že pro kurt už moc nebyl k potřebě. Nám dětem to nevadilo. Sliny se otřely a bylo s čím si hrát.

Psů tenkrát bylo, přesto že se jedná o vilovou čtvrť, na Hanspaulce málo. Nejblíže čtyřnohý kolega našeho foxteriéra bydlel kousek od školy zhruba čtvrt hodiny cesty od nás. Jmenoval se Aldo a byl to vlkošedý německý ovčák.

Dnes je situace úplně jiná. Skoro v každém domě dělá lidem společnost pes. Lede by se našli i dva nebo tři. Kdo se nad narůstajícím počtem psů zamyslí, uvědomí si, že se postavení psů v dnešní společnosti od dřívějších dob velmi mění. Pes se od původního čistě pracovního využití

posunul do oblasti sociální a velmi často vyvažuje problémy v mezilidských vztazích. Své místo má v podstatě u všech věkových kategorií lidí. Je kamarádem a důležitým výchovným faktorem dětí, a to zvláště jedináčků. Doprovází aktivní lidi středního věku při různých sportech. Hraje nesmírně důležitou roli u seniorů. Dělá jim společnost a umožňuje jim navazování kontaktů s dalšími lidmi. Zkuste se jít projít se psem na některá majiteli psů oblíbená místa a zjistíte, kolik lidí vás osloví a kolik nových známých získáte.

Velké množství psů sebou ale nese problémy v pso-lidských vztazích. Všem určitě vadí znečištěné chodníky, celý den a někdy i noc blafající nevychovaní na zahradách, peroucí se psi a psí močí vypálené fleky na trávnicích. Pravdou je, že za to psi nemohou a že vinu je třeba vždy hledat u jejich majitelů. MVDr. Jan Koller, takto velmi známý veterinář, který v Praze působil až do sedmdesátých

let, dělil zájemce o psy do čtyř skupin. Ta první byla podle něj schopná vychovat a starat se o jakékoliv plemeno. Skupina druhá by měla výběru plemene věnovat velkou pozornost, neb na každé by nestačila. Do třetí skupiny podle něj patřili lidé, kteří by si měli pořizovat psa dřevěného a na kolečkách a pokud slíbí, že se o něj budou starat, by mohl být potažen plyšem, aby měli co česat. Do poslední skupiny pak patřili lidé, kteří by měli mít pouze na schodech své vilky postaveného psa sádrového, neb živý tvor jim do rukou nepatří. Členění budoucích majitelů psů dle Kollera je poněkud cynické. Pravdou ale je, že si leckdo psa pořizuje a neví, co jej čeká, a že si plemeno vybírá podle vzhledu, zapomíná na jeho povahu a výsledkem jsou problémy, které nesvědčí majiteli psa, jeho okolí a ani psovi samotnému. O tom, jak vybírat plemeno, bychom si mohli povědět někdy příště.

Vladimíra Tichá

Vojenské ponožky, smeták, záchodové prkénko a raménko vodovodní baterie.

Co tyto věci spojuje a odlišuje? Pro mě je to jednoduché: kvalita či nekvalita, tedy šmejdstvo.

Kromě toho, že jsem vystudoval ČVUT, doma na Hanspaulce jsem získal titul DrÚPvBdaZ, tedy Doktor údržbářských prací v bytě, domě a na zahradě. Tento obor jsem vystudoval u svého otce, který dokázal opravit téměř vše. Díky tomu byla životnost různých věcí u nás doma velice dlouhá a věci se vyhazovaly a likvidovaly, až když oprava již nebyla možná nebo absolutně neekonomická. A tímto pohledem se dívám stále i na všechny současné věci.

Z vojny jsem si přivezl několik párů zelených ponožek, žádná frajeřina se s nimi dělat nedala, ale pro práce na zahradě nebo na stavbě plně vyhovovaly a sloužily dobrých 30 roků. Nemohl jsem se jich zbavit, žádná díra se neobjevovala, i guma stále pružila a nepřetrhla se. Až po těch 30 letech přišel jejich konec a likvidace.

Kdysi jsem jako student brigádník vozil různé věci pro podnik Osvobozená domácnost. I přivezl jsem několik

krabic se smetáky. Jeden smeták byl zlomený a paní zásobovačka jej jednoduše vyhodila do odpadků. Na krabici byla cedule s cenou, která byla mnohem vyšší než moje hodinová mzda, a tak jsem si spočítal, že oprava bude ekonomická. Proto jsem vyhozený smeták dopravil domů a spolu s otcem jsme smeták řádně opravili. Tento smeták dosloužil v minulých dnech, při jeho likvidaci jsem si vzpomněl na čas studentské brigády. Bylo to před 43 roky a po celou tuto dobu smeták doma řádně sloužil. Při jeho likvidaci jsem mu poděkoval za služby, které v naší rodině vykonal.

Sám to říkám jev vojenských fusek-lí a smetáku – věci slouží, slouží a slouží a my jejich službu ani nevnímáme, jak je samozřejmá a bezproblémová.

Před krátkou dobou došlo u nás v bytě k závadě na prkénku WC, kterou jsem nebyl schopen opravit. Koupili jsme nové prkénko, krásně nalakované s nějakým květinovým motivem. Krásné a barevně sladěné, přímo designové prkénko, ale sloužilo necelý rok a přišla neopravitelná závada. Začínám mít hrůzu,

jak dlouho bude další nové, krásné a barevně sladěné, přímo designové prkénko sloužit. Také jeden rok nebo dokonce i méně?

Nedávno jsem v kuchyni začal napouštět vodu do dřezu a dostal jsem sprchu studené vody přímo do obličeje. Voda tryskala nahoru z malého otvoru uprostřed raménka, tam, kde, hrome a sakra, má být pouze krásná, rovná, lesknoucí se chromovaná plocha, nikoliv otvor. Otvor je důsledek nekvalitního odlitku. Vodovodní baterie slouží necelé dva roky a zatím nevím, zda tuto závadu budu schopen opravit. Jak dlouho bude nově zakoupená baterie pracovat?

Za dobu, co jsem bydlel u rodičů, si nepamatuji na problémy se záchodovým prkénkem nebo raménkem u vodovodní baterie.

Začal jsem tomu říkat efekt WC prkénka a vodovodní baterie – jak brzy věci doslouží a kdy neopravitelná závada přijde? To se zase budu muset začít starat, nakupovat a montovat nové věci? A neopravitelné, a tudíž nepoužitelné, vyházovat?

Stále raději opravuji staré věci, protože mám jistotu, že po opravě budou řádně sloužit ještě dlouhou dobu, zatímco nově zakoupené věci s největší pravděpodobností budou fungovat pouze omezenou dobu a pak budu muset kupovat další, stejně nekvalitní šmejdstva.

Nyní jsou tyto problémy rychlého pořízení, krátké doby použití a vyhození asi běžnou záležitostí. Napadá mne: honíme se v práci, děláme přesčasy, pracujeme v noci, v sobotu, neděli, o svátcích proto, abychom mohli kupovat více dalších, nekvalitních šmejdstev? Patří to doopravdy ke smyslu našeho života?

Jiří Frynta

Existuje kazítko?

Mnozí tvrdí, že dnešní výrobky vydrží mnohem kratší dobu proto, že se do nich vkládá kazítko. Ale nepředstavujte si kazítko jako určitou součástku. Je to spíše způsob výroby, soubor výrobních postupů a materiálů, které způsobí, že výrobek nemá dlouhou životnost, obvykle se rozbije krátce po uplynutí záruční doby. Místo šroubů se použijí nýty a výrobek si nemůžete rozšroubovat a opravit, i když by stačilo vyměnit jen malou součástku. Místo toho musíme jít koupit nový výrobek.

Nejsme všichni šikovní jako DrÚPvB-DaZ Jiří Frynta. Nedávno jsem v rozhlasě slyšela o projektu Opravme Česko.

Mladá generace většinou neřeší, zda rozbitý předmět ještě půjde opravit, rovnou koupí nový. Ti starší, zkušenější a rozumnější vědí, že plýtvání surovinami neprospívá nikomu, takže se snaží najít opraváře. A právě pro ně je tu OPRAVÁRNA, (<https://www.opravarna.cz/>), která vám pomůže najít opraváře v blízkosti vašeho bydliště. Spolupracuje s více než tisícem opravářů. Jsou to senioři, kteří si chtějí přivydělat, ale i odborníci z profesionálních servisů. Pro velkou část opravovaných předmětů nabízejí i svoz zdarma. A díky cenovým nabídkám můžete najít i výhodnou cenu opravy.

L.Čumplová

Jak vidím Hanspaulku já - Matějská pouť

Kostel sv. Matěje je nejspíš nejnámější poutí. První záznam o konání poutí ke kostelu sv. Matěje je z roku 1595 kdy papež Klement VIII. vyhlásil na žádost tehdejšího pražského probošta Jiřího Bartholda Pontana z Breitenberka plnomocné odpustky pro poutníky do zdejšího kostela. To znamená, že každý, kdo sem vykoná pouť, ať již na svátek svatého Matěje, či jindy, se tím může přimluvit za sebe nebo své zemřelé. Říkal jsem si, proč je matějská pouť tak slavná, když kostelíček je tak malý a byl daleko od Prahy. Zjistil jsem, že matějská pouť byla první pražská pouť v roce, a to již 24. února.

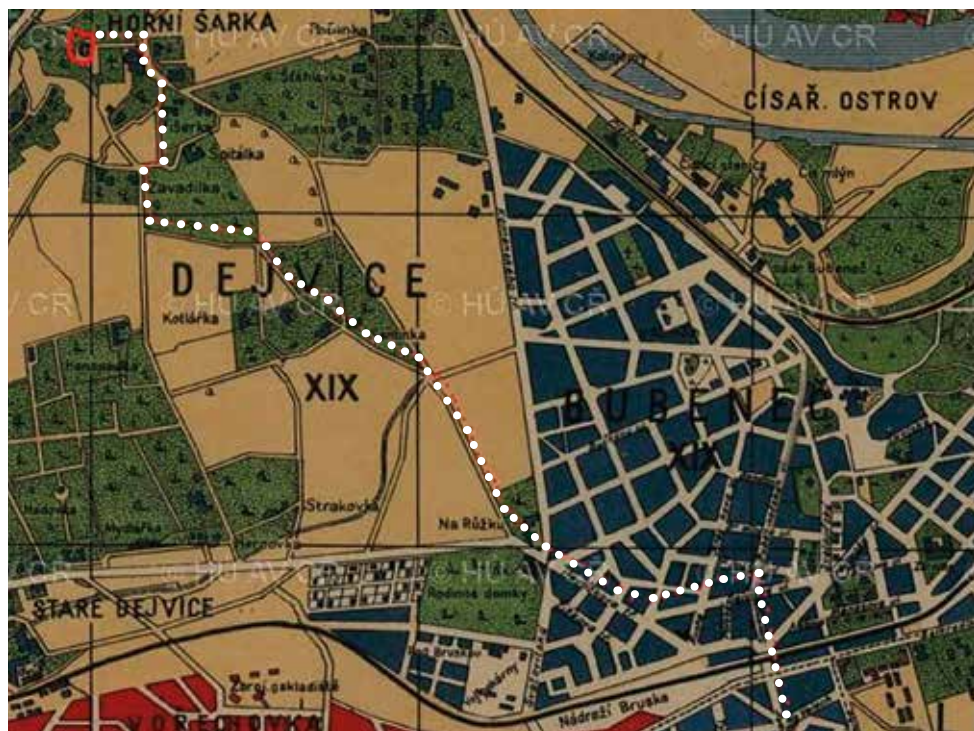
Další věc, o kterou jsem se zajímal, byla trasa matějské pouti. Protože již neexistuje žádné zastavení (to jsou malinké kapličky, do kterých se většinou nedá vejít a jediné, co uvnitř je, je obraz jedné části Ježíšovy křížové cesty), neví se, kudy se do kostela chodilo. Proto jsem to musel částečně vytipovat ze starých map, popisů v knihách a obrázků.

V knize Hanspaulka I jsem našel, kudy asi vedla křížová cesta k Matěji. Popis je asi ze začátku 20. století. Když šel člověk z Malé Strany, musel vyjít Chotkovými sady a projít Píseckou bránou, protože jiná cesta Mariánskými hradbami nevedla. Z brány se šlo na silnici, která vedla k nádraží Bruska. Odtamtud k hostinci Na růžku, kde nejspíš bylo 1. zastavení křížové cesty. Pak už se postupovalo švestkovou alejí mezi poli až

Obrázek z roku 1910.

k první usedlosti, Santince, dále k Zavadilce, kolem Fišerky až ke kostelu. V této době se pouti účastnilo asi čtvrt milionu lidí.

V roce 1947 bylo znovu popsáno, jak se dá dostat ke kostelíku sv. Matěje. Elektrickou drahou č.11 a 23 na Bořislavku a odtud trolejbusem, který měl konečnou u usedlosti Fišerka. Tuto možnost využíval ale jen líný Pražan. Nebo se dalo jet i tramvají č. 7 nebo 18 na náměstíčko k Sadové ulici (dnes zastávka Zelená), a jít kolem Státních výzkumných ústavů zemědělských ulicemi Na Santince a Na Fišerce a pak už mezi vilami ke kostelu.

Atrakcí bylo čím dál tím víc, rostl i počet poutníků, a tak se stánky postupně roztahovaly směrem k Vítěznému náměstí. To je dobře vidět na začátku filmu U svatého Matěje z roku 1939.

I když byla zima, pilo se hlavně pivo, které se prodávalo v litrových džbánech i s nádobou. Největší pochoutkou byly párky. V knize Památníček od Matěje jsou popsány atrakce: „Jinou oblíbenou atrakcí staropražských matějských poutí byli potápěči. Na prostranství byly umístěny velké kádě s vodou, lidé házeli tu mince a jiné předměty do vody a potápěči v gumových šatech s lucernou za pasem slézali do vody a vhozené předměty z ní lovili. Velký obdiv a přitažlivost zde získal i bleší cirkus, jehož majitelem byl Ferda Mestek de Podskal, známá staropražská figurka...“ Ve všech hospodách se pilo a tancovalo, hrálo tu i deset hudebních kapel. Po skončení poutě, když se ještě konala hlavně nahoře, sjížděli všichni trochu opilí po zadku po ledovce až dolů.

František Souček

Horalé

Letošní zima se pozvolna vzdává své nadvlády, a tak bychom se za ní rádi ještě trochu ohlédli. Sníh jsme si v přijatelných dávkách užívali i ve městě, ale častěji se za ním vypravujeme i na vrcholky našich hor. Stále více tříd ze ZŠ Sušická (Hanspaulka) se již pravidelně vypravuje na zimní školu v přírodě s lyžováním nebo na lyžařský výcvik. Nejinak tomu bylo i letos.

Žáci 2.B vyrazili k Žaclěři. Všichni si užívali lyžování, bobování, her na sněhu, stavění sněhuláků, ale také relaxovali ve wellness a zúčastnili se dětských zimních olympijských her, zasněženou stezkou vystoupali do Žaclěře, kde navštívili místní muzeum. Volný čas byl prostorem pro společenské a deskové hry, vyprávění zajímavých historek a výtvarné tvoření. Nesměla chybět ani skvělá diskotéka s opravdovým dýdžejem. A opravdovou radostí bylo sledovat, jak všem po vydatném pohybu na čerstvém vzduchu moc chutná!

To nejcennější, co zde děti získávají, nejsou ale jen lyžařské dovednosti. Jsou to především společné a sdílené zážitky, pocit sounáležitosti, ale také samostatnosti a odpovědnosti. Tvoří se tu prima parta a vzpomínky...

Mohlo by se zdát, že jsou druháci na takovýto pobyt ještě malí, ale opak je pravdou, zvládli to skvěle. Oni si totiž třídní lyžařský pobyt natrénovali už v první třídě. A že to není jednoduchá práce! Tak zase za rok na horách!

2.B a Markéta Platzová

2.B si sněhu užila

Encyklopedie pro začínající farmáře

Po prvním díle Encyklopedie soběstačnosti, který přehledným způsobem radil s hospodařením na malé rodinné zahradě, pokračujeme druhým dílem, který se soustřeďuje na větší pozemky.

Encyklopedie soběstačnosti 2 vyšla loni na podzim a má podtitul „farmář, pastevec, sběrač“. Myslím, že nejlépe se kniha hodí pro ty, kdo uvažují o odchodu z města na venkov, a navíc i o tom, že by si pořídili i pozemky a začali se živit jako ekozemědělci, nebo v nějaké jiné vazbě na přírodu (tím myslím třeba ekoturistiku, zahradničení, sběr planých rostlin, kurzy zdravého vaření a konzervace produktů ze zahrady... fantazii se meze nekladou). Díky hlavní autorce Aleně Gajduškové, zkušené farmářce, designérce ekozahrad a také nadšené sběratelce domácích receptů našich prababiček, podává tento svazek především velmi dobrý přehled o tom, co všechno se drobným ekofarmářům nabízí jako vhodný zdroj obživy a nač je potřeba včas myslet, když takový životní krok plánujeme.

I pro čtenáře, který na dráhu ekozemědělce nepomýšlí, je zajímavé zjistit, jak to vlastně ti ekozemědělci dělají bez „chemie“ – tajemství je v osevních postupech, agrotechnických lhůtách, přírodních prostředcích hnojení a ochrany proti škůdcům, někdy také ve větším podílu ruční práce, a důležité je i pěstování odolnějších druhů a odrůd rostlin, často těch polozapomenutých a tradičních. Zjistíte, jaké podmínky musí ekozemědělci splňovat, a získáte aspoň základní orientaci ve spleťtém systému dotací.

Kniha probírá přehledným způsobem pěstování jednotlivých polních plodin, péči o louky a pastviny, sadařství, chov hospodářských zvířat (poskytne hrubou orientaci v tom, co jednotlivé druhy potřebují), pěstování hub, plané rostliny a jejich využití, pozornost věnuje i rybníkům a mokřadům. Seznámí vás i s novými postupy regenerativního zemědělství a agrolesnictví (v zásadě jde o to, že místo obrovských lánů bychom měli v krajině mít daleko víc dřevin, rozptýlené zeleně, remízků, tůní, mezí...), a také s permakulturními a veganskými farmami.

Třešničkou na dortu je v závěru knihy několik příkladů dobré praxe – lidí, kteří se takovým způsobem dlouhodobě úspěšně žijí.

Encyklopedie soběstačnosti 2, Soběstačnost farmy či usedlosti – farmář, pastevec, sběrač, Triton 2018

Eva Hauserová

Velikonoce nejsou zajíc

MASOPUST

Jde o období mezi svátkem Tří králů a začátkem postní doby. V minulosti došlo k jeho různým časovým úpravám. Vrcholem masopustu je doba od posledního čtvrtka před půstem do úterní půlnoci, po které následuje Popeleční středa. Vrcholem bujného veselí a hodoování jsou **ostatky**, doba od poslední neděle (Masopustní) do úterní půlnoci. Masopust je dobou uvolnění a radovánek mezi Vánoce, kterým předcházela mírně postní advent, a následným dlouhým postním obdobím před Velikonocemi. Do vrcholného období masopustu – karnevalu bylo i dříve vřazeno bujné veselí, či mimořádné oslavy (svatby). V roce 1607 dokonce vévoda Vincenzo Gonzaga v Mantově pověřil Claudia Monteverdiho realizací Orfea – první světové opery. Zazněla v mantovském Vévodském paláci, večer o masopustním úterý, aby si uměnilovný vévoda ještě naposledy užil před tehdy mnohem přísněji dodržovaným půstem. Období postupného „smiřování se“ s nadcházejícím půstem dalo době český název masopust (maso pust) nebo z italského odvozený karneval (carne levare – maso pryč).

PŮST

Postní doba trvá 40 dnů na památku Ježíšových 40 dnů na poušti. Jde o kající období přípravy na Velikonoce. Začíná Popeleční středou, jejíž datum souvisí vždy s datem Velikonoc. Od 40 dnů jsou odečteny neděle, které nejsou dny postními. Při mši svaté o Popeleční středě je lidem udělována tzv. svátostina „popelec.“ V kostelních interiérech je uklizena květinová

výzdoba, jsou zavřeny křídlové oltáře, nebo jsou oltáře zakryty postními plátny. Nejde jen o půst od jídla, ale i o půst očí, uší, o zřeknutí se toho, co má pro člověka cenu; zřeknutí se toho, co je pro příslušného jedince bezcenné, je zbytečné. Zde by mohla následovat dlouhé pojednání o historii dodržování postní doby, ale tyto řádky mají jen základní informativní charakter. V postním období probíhají taktéž tzv. pobožnosti křížové cesty.

Křížová cesta má dva významy. Prvním je **soubor zastavení křížové cesty**, která mohou mít podobu kapliček, sloupů nebo celých pašijových divadelních výjevů, jak je známe z Vamberčic nebo jihočeského Říмова. Prototypem těchto cest byla (a je) Via Dolorosa – cesta, kterou prošel odsouzený Kristus s křížem v Jeruzalémě, přičemž poslední část na Golgotu procházel již za hradbami. Postupně, když nebyla možnost tato nejvýše svatá místa navštěvovat (např. po pádu Akka v roce 1291), začaly vznikat nejrůznější napodobeniny takovýchto cest. Některé měly dokonce délku a rozmístění podobné jeruzalémským. Postupně byl počet zastavení upraven na 14, což se stalo v roce 1731. Od té doby visí v každém katolickém kostele (pokud nebyl ukraden) cyklus 14 obrazů křížové cesty.

Pobožnost křížové cesty je obchůzkou jednotlivých zastavení křížové cesty s pronášením modliteb, meditací a doprovodem zpěvu. **Na Hanspaulce** bude křížová cesta s postní mší svatou již počtvrté před **kaplí Nejsvětější Trojice na Hadovce o postním pátku 22. 3. 2019.**

VELIKONOCE

V roce 2019 připadnou Velikonoce na jeden z nejpozdějších možných termínů, tedy i doba **masopustu** bude dlouhá s vyvrcholením na začátku března. **Popeleční středa**, kterou začíná půst, bude letos 6. března. Na památku 40 dnů, kdy se Pán Ježíš posílil na poušti má i křesťanský půst 40 dnů. Do postní doby však nejsou počítány **postní neděle**, které mají své vlastní české nebo latinské názvy. Vrcholem postní doby je **Svatý týden** (též Pašijový, protože jsou v tomto týdnu při bohoslužbách čteny pašije). Začíná **Květnou nedělí** (týden v křesťanském kalendáři začíná nedělí, nikoliv pondělím, podobně jako kalendáře jiných evropských zemí s křesťanskými kořeny), která letos připadne na 14. 4. Poté následuje pondělí a úterý Svatého týdne, středa je na paměť Jidášovy zrady zvána Škaredou. **Zelený čtvrtek** je dnem Poslední večeře (v době Ježíšově *sederové večeře*) – ustanovení Eucharistie; pozdní události čtvrtku nás přivádějí do Getsemanské zahrady – památky smrtelných úzkostí Páně. **Velký pátek** je jedním z nejvýznamnějších dnů pro křesťany všech vyznání, kdy si připomínají umučení Páně – obětování Ježíše Krista za všechny

lidí. Následující **Bílá sobota** je dnem odpočinku Ježíše Krista v hrobě, nikde není slavena žádná mše svatá, tento den symbolizuje „mrtvo“, svatostánky v kostelech jsou prázdné, lidé přicházejí k instalovaným „**Božím hrobům**“. Je posledním dnem tzv. **Tridua** – třidení – Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílá sobota. Po Bílé sobotě přichází nedělní **Vzkříšení – Zmrtvýchvstání** (v ruštině dala tato událost název neděli – воскресенье) v raných hodinách. Okamžikem Vzkříšení začínají **Velikonoce**. Vzkříšením je teprve dokončen smysl oběti na kříži z Velkého pátku. Velikonoční pondělí je jedním ze dnů **Velikonočního oktávu** (tři nejvýznamnější křesťanské svátky mají své slavící oktávy – osmidení).

Když jdou lidé v úterý po Velikonočním pondělí do práce či školy, ještě zdaleka není po Velikonocích, ač o nich mluví většinou již v minulém čase, skutečně jsou teprve v rozpuku. Doba velikonoční má 7 nedělí, sedmá bude letos až 2. června. Před poslední Velikonoční nedělí připadá na čtvrtek 30. května slavnost Nanebevstoupení Páně, která již připravuje půdu pro další významný křesťanský sváteční okruh, kterým jsou **Svatodušní svátky**.

Neděle po poslední Velikonoční neděli je nedělí **Svatodušní**, její oktáv uzavírá svátek **Nejsvětější Trojice**, který letos připadá na 16. 6. Proto bude i v kapli Nejsvětější Trojice na Hadovce v ten den pouť. Stejně jako Velikonoce je pohyblivý i tento na ně navazující svátek, proto tamní každoročně pouť je vždy v neděli, bez ohledu na datum (a protože jsou tam modré parkovací zóny, můžou hůře chodící lidé dojet na pouť autem i zaparkovat, v neděli bez hrozící pokuty).

Pokračování cyklu Velikonoce nejsou zajíc zase příští rok.

Marie Kuldová

Co bylo

21. 12. 2018 - Roráty

Tradiční adventní roráty v kapli Nejsv. Trojice na Hadovce již začínáme vnímat jako přirozenou součást kulturně-duchovního zastavení uprostřed předvánočního shonu. Tentokrát sloužil mši sv. P. Mgr. Michael Jan Špán OSB, výpomocný duchovní u sv. Matěje. Hudebně doprovodil liturgii zpěvem staročeských barokních rorátů Michael Pospíšil se svým příležitostným hudebním seskupením, které pravidelně zajišťuje hudební doprovod při liturgickém slavení ve zdejších kaplích (Pernikářka, Hadovka). Po skončení bohoslužby následovalo pohoštění.

Vřelé díky za chvíli usebrání s nádhernými zpěvy uprostřed hektického času před vánočními svátky. Děkujeme těm nemnoha nadšencům, kteří se snaží již několik let oživit zdejší nádherné barokní kaple (bez nároku na honorář), i za podporu MČ Praha 6. Je to příklad pro mnohé z nás, abychom vyšli ven ze své často tolika omluvami zdůvodněné pasivity a netečnosti.

Ještě jednou díky.

Štěpán Filipec

5. 1. 2019 - Koncert tříkrálový

V předvečer svátku tří mudrců, kteří se vydali za hvězdou a došli k Mesiáši, se u kaple Nejsvětější Trojice na Hadovce konal jedinečný interaktivní koncert. Interaktivní už v tom, že v kapli obsazené do posledního místečka si bylo třeba

vzájemně vypomoci: s rozdáváním svíček, připalováním knotů a v neposlední řadě i s přidržením světla muzikantům. Ti, pod vedením Beaty Altior, nacvičili mnoho krásných a starých koled, které běžně neslycháme. A se zpěvníčky se k většině z nich mohlo přidat i publikum. Kaple zažívala rozhodně krásné chvíle. Ke konci koncertu se v sólových zpěvech představili i K+M+B v podání tří zpěváků sboru. Po skončení byl během stmívání nachystáno drobné občerstvení a punč pro dospělé i jeho lehká verze pro děti.

Marie Hodinářová

24. 2. 2019 - StaroMatějská pouť

Pouť, datovaná na 24. února, tedy na starý matějský svátek, byla letos ve znamení oslav svěťce, který byl mezi apoštoly vybrán losem místo Jidáše, a přechodu na gregoriánský kalendář, ke kterému u nás došlo na sv. Matěje v roce 1584. Manželé Altiorovi připravili průvodní slovo ke koncertně vzdělávací části programu. V návaznosti na doprovodné slovo zněly písně z doby rudolfínské. Poutě začala početným procesím od fary ke kostelu, kde se všichni

spojili v modlitbě nešpor pod vedením pátera Matúše Kociana. V zaplněném kostele nezůstala volná ani ulička. Po skončení části spirituální se společenství poutníků přesunulo na faru k občerstvení nápoji i domácími lahůdkami, uchystanými pod vedením Lucie Chmelové a Marie Kuldové. Opět proběhla dražba vybraných figurek místního perníkového betlému. Letos třeba chlapce s demizónem, selky s kávou i skupinek krojovaných dětí, také andělského chóru a rybek z jihočeských rybníků. Nejdražší exempláře za konečnou cenu i 250 Kč. Výdělek bude věnován na zvelebení sanitárního zařízení fary.

Semínkovna Hanspaulka zahajuje

Od začátku března začíná ve školní knihovně ZŠ Hanspaulka nabízet zahrádkářům své služby SEMÍNKOVNA HANSPAULKA. Je otevřená v provozních hodinách knihovny v **pondělí, úterý a ve čtvrtek od 13 hodin**. Semínka jsou nabízena bezplatně v malých dávkách pouze pro osobní potřebu. Tak jako se v knihovně zdarma půjčují knihy, můžete v semínkovně získat do vaší zahrádky zdarma semena rostlin, které se v okolí úspěšně pěstují. A stejně jako se do knihovny knihy po přečtení vracíte, přineste na podzim semena květin či

zeleniny, která se vám na zahradě podařilo vypěstovat.

Květiny: afrikán vysoký – žlutý, afrikán nízký, krásenka, měsíček, modřeneček, mochně – židovská třešeň, povijnice pnoucí, topolovka, zvonek zahradní.

Zelenina: ačokča, brokolice mrazuvzdorná, fazolky, rajče keříčkové žluté, kedluben červený, lebeda červená, rebarbora, ředkvička celoroční, salát hlávkový, špenát.

Bylinky: měsíček, koriandr, mydlice, oman, pupalka, šanta kočičí.

Čp

Sladký život na Hanspaulce

Začátkem března otevře v ulici Na Pískách paní Slávka Procházková kavárnu Sladký život. Majitelka je cukrářka a své pečivo bude péci na místě podle tradičních receptů z kvalitních surovin. V nabídce budou zákusky, jaké se dělávaly dříve (makronky, větrníky, věnečky, laskonky, kremrole) ale i bezlepkové, a různé dorty a koláče. Kromě toho i svačtinové polévky, slané quiche, chlebičky, míchané saláty, vše připravované přímo na místě.

Čp

LIST VŠECH OBYVATEL HANSPAULKY A BABY
ČTENÍ O DNEŠKU I O DOBÁCH MINULÝCH

HANSPAULKA

VYDÁVÁ:

Tělocvičná jednota Sokol
a Základní škola Hanspaulka

Redakce: Mgr. Ludmila Čumplová

Redakční rada: Ing. Jiří Dlouhý, PhDr. Wanda Dobrovská,

Jiří Frynta, Mgr. Eva Hauserová, PhDr. Zdeněk Jonák,

Mgr. Marie Kuldová, Libuše Novotná,

Ing. Marie Pojerová (ředitelka ZŠ),

PhDr. Jindřich Schwippel, Ing. Ladislav Trojan

Za věcný obsah článků odpovídají autoři

E-mail redakce: casopishanspaulka@gmail.com

Grafická úprava: Markéta Jodasová

Korektury: PhDr. Zdeněk Jonák

Tisk: Kopírování Havránek, Jungmannova 3, Praha 1

Tělocvičná jednota Sokol Praha-Hanspaulka,

Na Hanspaulce 2, 160 00 Praha 6

Tel.: 223 333 820

Číslo účtu TJ Sokol: 162860329/0800,

variabilní symbol 05010

E-mail: info@sokol-hanspaulka.cz

Internet: <http://www.sokol-hanspaulka.cz/>

Základní škola Hanspaulka,

Sušická 29/1000, 160 00, Praha 6

Tel.: 224 310 365

E-mail: zshanspaulka@zshanspaulka.cz

Internet: <http://www.zshanspaulka.cz>

Děkujeme spolupracovníkům, kteří bez nároku
na honorář piší články,
obstarávají grafickou úpravu, korektury a distribuci.

Uzávěrka tohoto čísla 17. 2. 2019

Uzávěrka příštího čísla 19. 5. 2019

Časopis je vydáván s finanční podporou

Městské části Praha 6.

Časopis Hanspaulka na internetu:

<http://www.sokol-hanspaulka.cz/html/casopis.php>

INFORMACE

■ KNIHOVNA ZŠ HANSPAULKA I PRO VEŘEJNOST

Přes devět tisíc knih pro děti i dospělé. Vchod ze Sušické ulice.

Otevřeno:	Pondělí	12 - 18
	Úterý	9 - 15
	Středa	12 - 15
	Čtvrtek	10 - 18
	Pátek	12 - 15

■ PUBLIKACE

Z HISTORIE HANSPAULKY

Zbylé knihy o Hanspaulce a starší čísla časopisu Hanspaulka

Kde? Ve školní knihovně ZŠ Hanspaulka

v pondělí, úterý a ve čtvrtek v provozní době knihovny.

■ INDIVIDUÁLNÍ DOUČOVÁNÍ ANGLIČTINY

pro žáky základních škol.

anglická konverzace, domácí úkoly,

interaktivní cvičení, výukové programy

CENA: dle dohody (150 až 200 Kč/hod.)

lenka.skopkova48@gmail.com, Mobil: 602 311 422

■ HANSPAULSKÉ KALENDÁRIUM

- 22. 3. v 16.30** kaple Nejsvětější Trojice na Hadovce postní
mše svatá s křížovou cestou
- 30. 3.** škola - Noc s Andersenem
- 4. 4.** Zápis do 1. třídy
- 18.-19. 4.** Velikonoční prázdniny
- 22. 4.** Den Země
- 27. 4.** škola - Hanspaulské dovádění a Hanspaulcup
- 8. 5. v 17.17** kaple sv. Michaela Archanděla na Pernikářce
malý májový koncert
- 9.-10. 5.** škola - ředitelské volno
- 19. 5. v 10.00** kostel sv. Matěje - Svatomatějská pouť, při níž
svaté bude provedena Voříškova Missa brevis
- 24. 5.** kostel sv. Matěje - Noc kostelů
- 31. 5.** školní Den dětí
- 1. 6.** Hanspaulský společenský večer
- 2. 6.** prostor mezi kostelem a farou - Malování
na chodníku a Farní koláč
- 6. 6.** škola - Pasování prvňáčků na čtenáře

Pohled na sportovní areál Hanspaulka

Foto z roku ?

Foto z roku 2019